

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH,
HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT

V. BLASCO IBAÑEZ

Literat, fill de Valencia,
que, entre altras obras, ha es-
crit
la famosa «Araña negra»
que tan soroll ha produhit.
Federal de bona fusta,
mil vegadas ha probat
qu' es un orador de mèrit
y un clatell molt esquilat.

CRÓNICA

UN PETARDO FINANCIER

Lo últim dissapte certa casa vistosa que s' aixeca á la entrada de la Rambla de Santa Mónica presentava un aspecte extrany, anormal, que feya detenir als transeunts, augmentant lo grupo que s' havia format al davant de la porta mitj-tancada.

—¿Qué hi ha?—preguntava un curiós al arribarhi.

Y un home de negocis li responia:

—Hi ha que no hi ha diners.

Y aquesta era la causa del trastorn que 's dibuixava en lo semblant de moltes de las personas allí reunidas. Botiguers en gran número que tenian allí la séva caixa; contractistas d' obras que allí saldavan los séus negocis; rentistas modestos que allí havian depositat las sévas economias.... tots á una 's lamentavan, qui ab rugits d' ira, qui ab queixas de dolor, segóns lo seu temperament, al trobarse despossehits de la séva fortuna, de la nit al dematí, sense adonarse'n.

—Escolti—preguntava una dona—¿qué s' ha mort algú en aquesta casa?

—Si, senyora:—li varen respondre—s' ha mort la confiança y darrera la confiança 'l crèdit: un matrimoni qu' en apariencia vivía molt bé; pero vagi vosté á fiarse de las apariencias en aquests temps que corren...

—¿Y quin dia 'ls enterran?

—D' enterrats ja ho son desde 'l moment de morir-se.

—¿Sab si se 'ls farà funerals?

—Es molt probable; en tot cas las exequias se celebrarán á Sant Gayetano.

—Ja 'ls compadeixo.

*
* *

Un *crack* financier causa sempre dolorosa sorpresa; pero 'l *crack* del *Crédit espanyol* l' ha produhida grossa, no sols per la gran multitud de personas vehinas de aquesta ciutat á las quals afecta directament, sino ademés per algunas altras circunstancias especiales, dignas de ser conegudas.

No fa encare mitj any que 'l *Crédit espanyol* renovava l' edifici en que 's troba instalat. Aquella que sigué anys enrera y durant molt temps casa de correus, rónega y descuydada y que més tart s' empolayná una mica per instalarhi la cerveceria de *Ambos Mundos*, que sigué 'l primer establiment que introduhi la cervesa de Strasburg á Barcelona, havia pres grans ayres d' establiment de crèdit bén instalat, montat á la moderna, sense esquerdas ni arrugas, coquet y disposat á dir á la gent:

—Anéu portant diners, senyors: no tinguéu por, que aquí 'ls tindréu més segurs que á casa vostra.

¡Quant més no valia la cerveceria y restaurant de Mr. Joseph Bacqué! A lo menos llavoras s' hi menjava regularment, s' hi passava 'l rato distret y s' hi bebia una cervesa fresca y transparent de color de *Champagne*, que refrigerava 'l paladar y recreava la vista ab la séva brumera y las sévas volvas de ácit carbónich, pujant del fons de la cristallina copa fins á la superficie del líquit.

En cambi la cervesa del *Crédit espanyol* s' ha tornat agre, y son molts los infelissos que haventla tastada farán escarafalls y ganyotas per tots los dias de la séva vida. Res tan indigest, res que torni tant á la boca com una suspensió de pagos.

—¡Qui s' ho havia de pensar!—exclaman los que 's deixaren seduhir per las obras de reforma efectuadas en l' edifici.

Y encare ab major sorpresa diuhen també:

—¡Qui s' ho havia de creurer!...—tots aquells que algunas senmanas endarrera veyan com lo *Crédit espanyol* repartia entre 'ls séus accionistas un dividendo de onze pessetas per acció.

Aquesta, en veritat, es la més grossa. Donar á títul de interés, sustancia del capital, ab l' evident propòsit de seduhir incautes, agrava la situació y la responsabilitat dels que de tal manera procedeixen.

Y vels'hi aquí com lo *Crédit espanyol* renovant l' edifici y repartint dividendos s' anava posant en la situació de aquells petardistas, que vestint ab elegancia y amoblant la séva casa ab luxo y tirant materialment los diners per la finestra, aparentan una posició que no tenen y procuran obtenir una confiança que no mereixen.

A lo millor de aquestas maniobras, reventa 'l petardo... ¡y adióis mi dinero!...

Ignoro á punt fixo 'l desenvolupament successiu de las causas diverses que poden haver produhit aquest *crack* ruidós.

Pero en aquest punt m' atinch literalment á la frase de Quevedo, que sempre que hi havia disgustos entre mascles, preguntava:

—¿Quién es ella?

En materia de descalabros financiers pot avuy repetir-se al peu de la lletra la mateixa pregunta:

—¿Qui es ella?

¡Ella! Tothom la coneix. ¡Qui volen que sigui! Ella es aquesta trampa parada á totas horas, disolvent de tantas fortunas y naufragi de la tranquilidad de tantas familias; ella es un dels vicis cancerosos de la societat moderna, tan afanyosa de riquesas, tan adelarada de ganancias... en una paraula: *ella* es la *Bolsa*.

M' hi jugaria 'l coll que allí vá comensarse la elaboració del petardo.

¡Jugar á la Bolsa es tentador!... Per jugarhi ab fondos propis se troban sempre desesperats ¡qué no succehirá quan s' hi pot jugar ab diners agens!...

En aquest últim cas resulta molt cómodo 'l joch. Moltes vegadas s' ha vist practicar lo següent:—Quan hi ha ganancias jagan los directores personalmente; ara quan resultan pérduas, se arreglan las cosas de manera que juguín los accionistas, los compte correntistas, tothom, en fi, menos los de l' olla.

Jo 'm guardaré molt bé de afirmar que tal cosa succehís al *Crédit espanyol*: parlo en tassis general y á ningú en particular pretench referirme.

Hem arribat á uns temps que se 'n veuhen tantas, que ja no hi ha res que pugui assombrar á ningú. Figúrinse 'ls escrúpuls que s' emplean en los negocios sabent que s' ha donat lo cas de assentistas de l' exercit de Cuba en temps de guerra que contractavan convoys ab lo govern, los convoys se posavan en marxa y avants de arribar á punt, ahont s' hauria comprovat si estavan complerts, eran sorpresos per l' enemich y la comprobació 's feya totalment impossible. De aixó 'n resultavan tres ganancias á la vegada; una ab lo govern ab qui 's contractava 'l convoy, un'altra ab l' enemich á qui 's venia la noticia, y l' última consistent en la diferencia entre lo que s' havia d' enviar y lo qu' en realitat s' enviava.

Desengányinse: aquest triple efecte de carambola, palos y á casa no s' efectúa sols en lo billar. Que la jugada es fraudulenta; no hi ha dupte; pero resulta perfectament legal quan se troba un bon defensor que l' ampari, y 'l bon defensor se troba

MONAS Y MICOS

—Sr. Arcalde: ja que, segons sembla, pateix de *debilitat*, aquí t'è una mona ben grossa, perque prengui coratje.

—Sr. Aleu: vel' hi aquí la seva mona. es feta expresa.

indefectiblement, quan lo negoci produheix prou lucre per recompensarlo.

Perdonin la digressió. Després de tot no hi tingut altre propòsit que manifestar de una manera general l' actual estat de la moralitat financiera en lo nostre país.

Ignoro si aquestes consideracions podran servir de algun consol a las victimas del petardo de la Rambla de Santa Mónica.

No sé tampoch ab quin fundament se dirá que l' crack es degut al desitj de venjansa de una certa persona a la qual, segons sembla, van privarla de remanar las cireras, quan lo carro anava ja pel pedregal. En tot cas la persona aludida podia conèixer de ciencia propia l' estat del *Crédit* y anant propalant lo seu descrédit, induhir a un gran número de las personas que tenian alli 'ls seus interessos a retirarlos totes de un plegat. Quan s' obra una sangría aixís, no ab llanceta, sino brutalment ab un cop de destal, la mort es inevitable.

Haja succehit lo que haja succehit, en lo fondo del crack sembla palpitari per part de alguns una insigne tonteria, per part de alguns altres una immoralitat manifesta.

Y ara pregunto jo:—¿Podria donarse a cadascú l' seu merescut?

Induatablement si la justicia en lo nostre país sigués alguna cosa més que una paraula bonica. Los procediments judiciales van ab gran lentitut, son molt embrollats y resultan cars. Convoquéu als infelissos que avuy ploran las conseqüencias del crack y diguéulos:—«No tot s' ha perdut: hi ha esperansas de recobrar un 20, un 10, un 5 per cent del capital, anant de bonas en bonas ¿qué us estiméu més? ¿Portar la ques ió als tribunals y que s' acabi de perdre tot, ó repartirnos bonament lo poch que queda?» Preguntéulos aixó y la resposta será unánime. Tots dirán:—«Sálvis lo que 's puga.» Fins l' ira dels més enconats cedirá al desitj de recobrar alguna coseta. Ja saben ells que 'ls funerals que se celebran a San Gayetano, resultan excessivament cars... y al cap-de-vall ¿se 'n treu algun escarment?

Sent aixís las cosas, no es extrany que tantas societats de crédito del nostre país acabin en petardo.

Avuy son ja molts los que 's preguntan:

—¿Y ara a quina altra li toca 'l torn?

P. DEL O.

UN BIGOTI ANARQUISTA

SONET

Encare que qui 'm miri res me noti
fent de ma fesomia pobre cas,
tinch un manyoch de pels a sota 'l nas
que sols per se allá 'hont son semblan bigoti.
Jo prou dich al barber que perque 'm broti
m' hi posi un ingredient ben eficás;
mes l' home, que no sab sortir del pas
me diu qu' hem d' esperar qu' ell sol exploti.
Mes sempre que 'm contemplo en lo mirall
veig quatre pels al llabi mal clavats
semblant lo escarniment d' un mal raspall.
Y al veure que no portan nort ni guia,
exclamo: ¡si está estesa la anarquía
que ni volen los pels ser governats!

F. DE P. JUANICO

EL FUMADOR

—Trayéume 'l pá, suprimíume 'l vi, privéume de tot... y m' empenyo a viure: prenéume 'l tabaco... y 'm moro inmediatamente.

Aquest es lo resúm de totes las filosofias de l' Isidro.

A quatre anys ja fumava.

—Després de desmamat—diu ell quan ho explica—va quedarme 'l vici de mamarme 'l dit. Tot lo que a casa van probar pera desvesarme d' aquesta mala costum, resultava inútil. Me lligavan las mans, me las untavan ab qualsevol cosa, m' amenassavan, me feyan por... pero no podian sortirne. Un dia 'l pare 'm sorprén ab lo dit a la boca y trayentmel d' una revolada, m' hi encasta un puro d' estanch y exclama:—¡Té; si vols mamar, mama aixó, que al menos es sustanciós y fa home!

Tan sustanciós conta l' Isidro que va trobarho, que desde aquell moment lo tabaco va ser la seva llemínadura predilecta.

Y no 's limitava a xuclarlo, sino que allissonat per l' exemple de son pare, va acabar per probar d' encéndrel, y probant probant ne va sortir un fumador... que si aixó 's recompensés degudament, ara com ara ja tindria medallas y diplomas de totes las exposicions.

No hi ha fábrica ni vapor trasatlántich que fumi més qu' ell. ¿Qué componen las xameneyas de la *Espanya Industrial* ni las fogaynas del *Pelayo*!

Més de quatre vegadas li he sentit dir:

—¡No n' hi tinch poca jo de part en lo cel que estém veyent!...

—¿En lo cel?—pregunta algú, extranyat.

—Sí, senyor; la majoria d' aquests núvols que ara mira, los he fet jo ab lo fum dels meus cigarros.

Quan al dematí 's desperta, avants d' obrir los ulls estira 'l bras, buscant la petaca que expressament té ben apropet.

Encén desseguida un cigarrillo y pipant pipant acaba per despertarse de veras.

Al vespre, la seva darrera operació es cargolar un cigarret y ficarse al llit. Moltes vegadas ja dorm... y encara fume.

En los primers temps de casat, la seva dona l' escandalitzava y l' aturdia a sermons.

—¿No compréns—li deya—no compréns, desgraciat, que aquest viciot de ficarte al llit fumant pot ocasionarnos un disgust?

—¿Quin?

—¿Qué succehiria si una nit caygués una espurna sobre 'ls llansols y 'l llit s' encengués?

—¡Qué havia de succehir! Que 'ns alsariam tots dos y procurariam apagar lo foch de la millor manera possible...

—¿Y si no teniam temps per ferho?

—¡Caramba! ¿Vols dir que dormim tan fort, que podém arribar a cremarnos avants que 'ns despertém?

Al últim la pobra dona, convensuda de que 'l vici del seu home era incurable, determiná no predicarlo més, y va comprarse un pito, que cada nit coloca sota 'l cuixi pera tocar a foch en cas que fos necessari.

Potser entre 'ls molts admiradors que té Colón, no n' hi ha cap tan entussiasta com l' Isidro.

—¡Pensar—diu—que aquest home va descubrir la terra del tabaco!...

A n' ell tot li es igual. May lo sentirán queixarse del fret ni de la calor; may diu mal del govern ni de la marxa del temps: lo únich que l' irrita y 'l

NOTAS DE LA SENMANA

— ¡Je-su-crit la pas-sió vos-tra,
tots l' havém de contemplar!...

subleva y 'l treu de tino es que 'l tabaco s' enca-reixi y que als estanchs venguin puros dolents.

Llavors l' Isidro no es un home: es una fiera. Parla de destruhirho tot, maleheix las institucions y la justicia, considera necessaria la revolució social...

Donéuli un cigarro bo... y calla desseguida, sense recordarse de tots los disbarats que ha dit.

Lo séu barber molts dissaptes n' hi fa broma.

— ¿Qu' es veritat, Isidro, aixó que diuhen de vosté?

— ¿Qué diuhen?

— He sentit explicar que ara 'l farán regidor.

— ¿A mí? No 's figuri; que si m' elegian, potser las cosas anirian més bé que no van ara.

— ¿Vol dir que vosté sería diferent dels demés?

— Ningú sería capás de desviar-me lo més mí-nim.

— ¿Y si l' amansian de certa manera?

— No lograrían res.

— ¿Ni untantlo?

— No, senyor.

— ¿Ni regalantli mitja dotzena de caixóns de puros de l' Habana?

Aquí l' Isidro torsa 'l coll, fa una mitja rialleta y exclama ab veu conmoguda:

— ¡Home... tant y tant dirá!...

Per ell la gent felis no es la que menja bé, ni la que viu ab comoditat, ni la que té una gran fortuna; los homes ditxosos son los que fuman bon tabaco.

No li parlin de Paris, ni de Roma, ni de Londres: tot aixó á r' ell no li fa fret ni calor. Lo gran país, la terra dels séus ensomnis es Cuba, la Habana, la *Vuelta de Abajo*... ¡Qué puros deu haverhi allí! ¡qué bé deuen campársela 'ls fumadors!

Si li preguntan qué 'n treu de fumar, hasta s' enfada.

—¿Qué 'n trech de fumar?—replica—¿y vosté qué 'n treu de tocar la guitarra? ¿y aquell qué 'n treu de passejarse en velocipedo? ¿y aquell altre qué 'n treu de criar canaris?

Xuclar lo cigarro, empassarse 'l fum y llensarlo després lentament: vels'hi aquí, segons l' Isidro, la diversió més agradable que hi ha al món.

Tot lo demás, teatros, cafès, viatjes, toros, festas... son criaturadas y pocas-soltas, impropias d' una persona seria.

Quan corran rumors de que hi ha d' haver lo cop, l' Isidro s' apressura á anar á casa séva y diu á sa muller:

—Hem de provehir; potser demá hi haurá alguna cosa....

—Bueno: ¿qué vols que compri?

—Mira: primer, tabaco en gran....

Y després anomena las cosas *secundarias*....

Un dia, parlant de la mort, ho deya:

—Jo casi, quan me mori, preferiré anar al infern...

—¡Y aixol!

—¡Hombre!... Allí un pot fumar descansadament nit y dia... y no ha de demanar may foch á ningú...

A. MARCH.

A UNA NOYA QUE NO VOL POETAS

Dius que no vols cap poeta per marit, perque es segú passar la vida en dejú sens may veure una pesseta.

Qu' es inútil la qu' espera res positiu d' aquets mansos que sols están per *romansos*....

LA MISSA, Á FORA

Hi van, la escoltan, fan *sanctus*, y després que s' ha acabat, surten... y parlan del ordi, del vi, del oli, del blat...

¡No ets tu mala romansera!

Filla, t' has deixat armar: aquí sempre, constantment, viuhem com la demás gent fentse típs de treballar.

Alló d' anar per l' estil d' un perdis ó mort de gana y dú 'ls blens á la romana, no resulta l' hú per mil.

Mira si es ben diferent del que 't creus, n' hi ha á grapats. que viuhem com hisendats y son poetas de talent.

Hi ha qui es jove y aixerit y passa l' seu purgatori tancat dintre un escriptori desde 'l demati á la nit.

N' hi ha que son comerciants, altres metjes ó advocats, es dir, viuhem ocupats aprofitant los instants.

Jo mateix veus, com qui re també 'm guanyo l' escudella y faig versos per *L' Esquella* sens que 'm valguin ni un calé.

¿Y per qué? ningú m' ho mana; pero hi tinch tanta afició, que 'l temps perdut, en aixó empleo de bona gana.

Aquí son pochs que han fet naps escribint, ¿qui s' encaparra? Algú 'm dirá ¿y en Pitarra? si n' ha fets, pro ab mal de caps.

Fer versos es distracció modo d' un ratet passá: fins en Cánovas ne fá, ¡ves lo que pot l' afició!

Aquí 's pot ser literat per tot, menos per fer rals; per lluhí en los Jochs Florals y 'l nom veures imprentat.

Aquí 'l que 's lleva ab lo sol no es per admirar l' albada, ni escoltar la refileda del pinsá y lo rossinyol, si no perque obligacions precisas lo fan llevar y al ferho, té de deixar al lloch seu las ilusions.

Fíns n' hi han que passen martiris per guanyá un jornal escás, mes per xó no 'ls trobarás sospirant pels cementiris.

Si n' hi ha algún sens experiencia que enamorat de la lluna li fa versos, sol tot d' una quedar-se á la de Valencia.

Creume, no 't deixis armar, aquí 'l poeta constantment tinga poch ó molt talent, per viure ha de treballar.

Ara ja sabs clara y neta la vritat, y també 't dich que al mon tothom ne te un xich de beneyt y de poeta.

L' HERÉU D' HORTA

EN LO CUARTO DE VESTIR

—¡Ay, Déu méu, que tarda aquesta modista!

—¡Y tant! Ja fins casi desespero de que cumplexi sa paraula.

GENT DE MONTANYA

—¿Qué dius? ¡pobra d' ella! Créume que no aniria á Roma per la penitencia si 'ns enganyés....

—¡Mira que ja son dos quarts de quatre!... A la una haviam de tenir-ho tot aquí...

—¡Ja ho sé, ja ho sé!... Pero encare confio... encare confio...

(Apareix una nena ab una panera:)

—En recado de la senyora Anita, que aquí tenen aixó... (Se 'n vá)

—¡Ah! ¿veus? ¡Los vestits...! Ja m' ho deya l' cor que no 'ns quedariam sense. ¡Anda...! Enllestimnos, que la tarde no es llarga y tenim molt que fer.

(Las dugas germanas se posan lo vestit, ab una especie de calma precipitada.)

—¡Oh! ¿Sabs que 'l teu te cau molt bé? ... Veyám, girat... ¡Magnífich! Ni pintat... ¿Y 'l mèu?

—Herminosíssimament, noya. Ja 't ho vaig dir que aquest cos t' escuria. ¿A veure?... Sí, sí; es aixó mateix; ha sapigut copiar molt bé lo figurí que vam indicarli.

—Vaya, 'ns ha fet esperar una mica més de lo regular; pero de tomaneras ha quedat com una dóna... ¿Vols dir que no 'm es curta aquesta falda del davant?

—No, no agafis manias...

—¡Oh! filla, com jo no m' ho veig tan bé...

—No, no; t' está á la mida justa. ¿Y la meva?

—També, noya, també: estirat una mica aquest plech... ¡just! Aixís: no te 'l toquis.

¿Quins guants ens posarém?

—Jo diria aquests... ¿no 't sembla?

—Sí, sí; corra; fésme 'l favor de cordarme aquest botó...

—¡Ay! No t' apressuris tant, que per xó ja hi serém á temps... Tot just son...

—Las quatre ¿sents? ara tocan ¡Vés! Y haviam quedat ab l' Ernest y en Fernando que á las tres seriam allá...

—Bé, dóna: ja 'ns esperarán...

—¡Es clar! ¡no faltaria sinó que 's cansessin tan depressa!... ¿Ahont son los polvos?...

—Aquí, lligam aquesta cinta al darrera.

—Vina... ¡ay! repara, m' hi empolvat mitja espatlla... té, espólsam una mica...

—Apa, ja estás.

—¿Tenim mocador?... Sí... ¿posémnos un ramet de violetas aquí? ¿qué trobas que no hi va bé?

—Al contrari; 'm sembla una gran idea. Té, jo ja li porto.

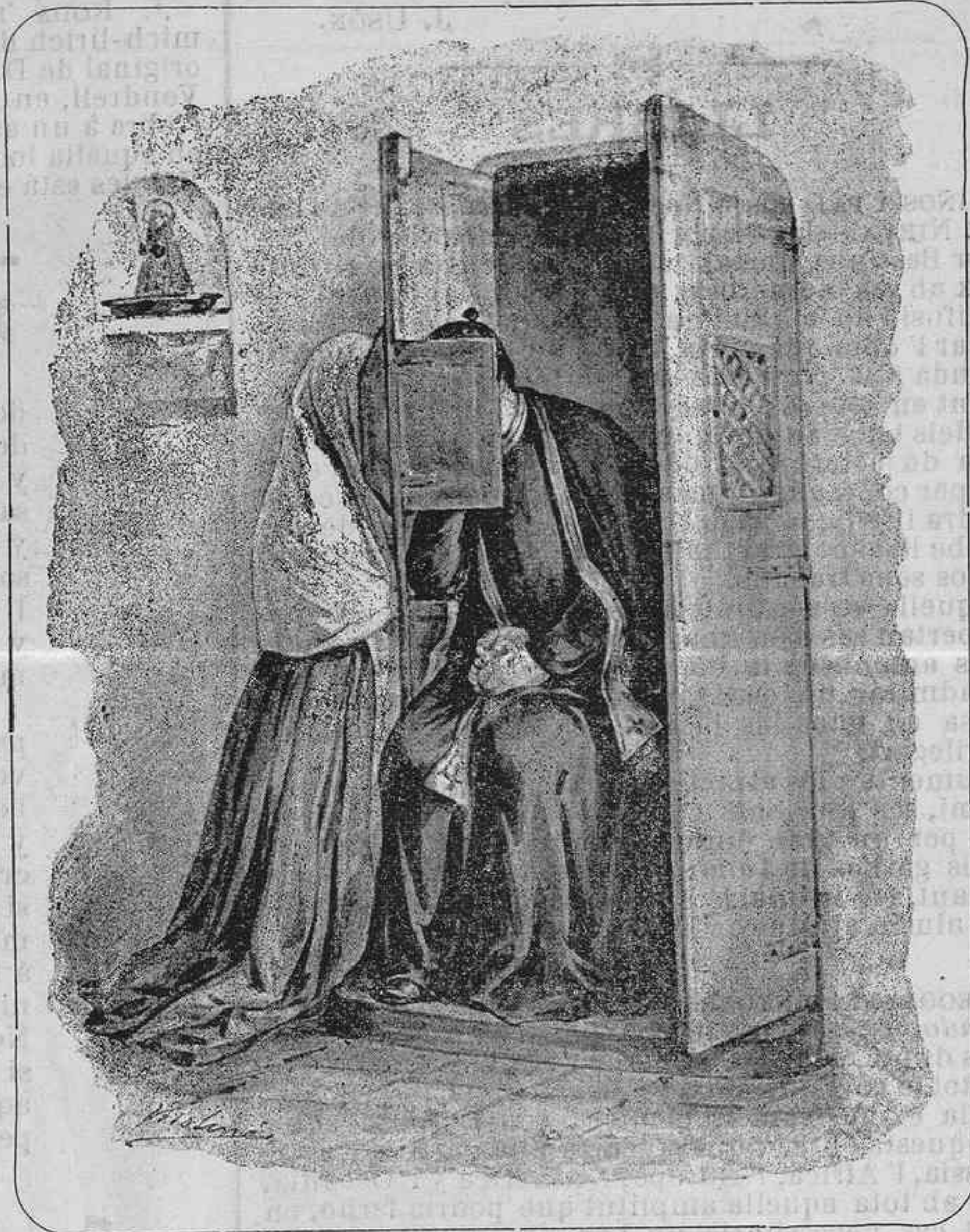
—¿No 'ns falta res? ¿nó? Donchs, en marxa... ¡Mamá!... ¡mamáaaa!... Anda, aném desseguida, qu' es tart... —

¿Ahont van aquestas dugas senyoretas, tan mudadas, tan tibadas, tan empolvadas? ¿ahont las acompaña la séva mamá?

¿Van á un casament? ¿van á un bateig? ¿van á un ball? ¿van á una festa?

Seguímlas y ho sabrém.

¡Oh!... Van á seguir monuments.

Lo tribunal de la penitencia

Decididament, entre las classes distinguidas hi ha encare molta religiositat, ¡molta!

MATÍAS BONAFÉ

PASSATEMPS

Perqué no puch portar capa
ni gasto barret de copa,
perque me 'n rich de la tropa
y dels frares de la Trapa,
perque vaig molt prim de tripa,
puig tan sols de pa m' atipo,
y perque hi vaig ab un tipo,
que 's diu Pep y fuma ab pipa,
ab deu mil entrebanchs topo
quan ab tú vull parlar, Pepa,
puig fins ton pare m' increpa
quan te tiro algún piropo.

Això, Pepa, molt m' empipa;
mes si uns quants diners atrapo
¡ja veurás com faré 'l guapo!
Ompliré mes bé la tripa,
per tot dia duré capa,
gastaré barret de copa,
no me 'n riuré de la tropa
ni dels frares de la Trapa.

Y qui un trist lloch ara ocupa,
anantli tot vent en popa,

pot fer si un dia li topa
tot lo que fa la gent d'upa.

J. Usón.

LLIBRES

NIÑOS Y PÁJAROS.—*Novelas infantiles*, per A. PÉREZ NIEVA.—La important casa editorial del Senyor Bastinos, que ab tanta intel·ligencia contribueix ab sas numerosas publicacions al foment y á la difusió de la primera ensenyansa, acaba de publicar l'obra que porta 'l titul de *Niños y pájaros*, deguda á la ploma de un escriptor de mèrit reconegut en tota Espanya. En efecte, Pérez Nieva es un dels bons autors que més felisment cultivan la nota de la ternura y de la delicadesa. Ningú, com ell, per consegüent, més apropòsit per dirigir-se á la tendra intel·ligencia dels noys, sens perjudici de que també la gent gran ha de trobar segura amenitat en los seus treballs.

Aquells se sentirán seduïts per l'interés que despertan sas ben imaginadas noveletas; en cambi 'ls amants de la bona literatura tindrán ocasió de admirar un estil primorós y correctíssim que acusa en totas las planas del llibre un escriptor privilegiat.

Aumentan los atractius del llibre, molt propi per premi, sas escelents condicions editorials, realzadas per un gran número de dibuixos, deguts al llapis garbós de Julián, y per una enquadernació elegant, en la qual s'hi ostenta un primorós cromó, alusiu al titul de l'obra.

GEOGRAFÍA PINTORESCA.—*Viajes al rededor del mundo*, per JULIAN BASTINOS.—La geografia es, sens dupte, de totas las ciencias la més amena, sobre tot la part que pot dirse 'n geografia descriptiva. A ella exclusivament dedica 'l seu treball l'autor de aquesta obra, 'l qual recorra una darrera l'altra l'Assia, l'Àfrica, l'Europa, l'Amèrica y l'Oceania, sino ab tota aquella amplitut que podria ferho, en qual cas necessitaria un bon número d'extensos volúms, concretantse sempre á lo principal y fixantse principalment en los detalls y pormenors més pintoreschs.

Aixis compleix perfectament l'objecte que té 'l llibre, que no es altre, á lo que sembla, que desenvol·lar l'afició als estudis geogràfics entre 'ls noys que freqüentan las escoles de primera ensenyansa. Pochs que fullejin la *Geografia pintoresca* logranán sustreure 's al atractiu que ofereix lo seu estudi.

Il·lustren l'edició, que es elegant y correcte, uns 200 grabats deguts á diversos dibuixants, haventhi també alguns originals del mateix autor de l'obra, qu'es, com sab tothom, un artista intel·ligent.

LAS RUINAS DE PALMIRA, per lo COMPTE DE VOLNEY.—¡Quántas y quántas edicions no s'han fet de aquesta obra, desde que certas potestats de la Iglesia van prohibir la seva lectura!... Sempre lo vedat tentarà 'ls desitjos humans, ab més forsa que alló que 's tolera bonament.

Las ruinas de Palmira consisteix en una dissertació filosòfica sumament intencionada, pero mantenintse sempre dintre dels límits de la moral. Es ademés lo treball de un escriptor brillant y dotat de una clara y poderosa intel·ligencia.

La traducció de aquest llibre, que acaba de veure ara mateix la pública llum, es deguda al Senyor A. Zeugeid (nom que al primer cop de vista sembla alemany; pero que llegit al revés resulta molt expanyol), expert professor de idiomas, y que en la versió del llibre de Volney demostra la més escrupulosa exactitut.

Altras produccions rebudas:

LO DÍA DEL JUDICI, comedia en un acte y en vers, original de D. Manel Rovira y Serra, estrenada

en lo *Teatro de Novedats*, l'últim dia de febrer del present any.

∴ **RODA 'L MON Y TORNA AL BORN**, juguet cómich-lírich de interés local, en un acte y en vers, original de D. JAUME RAMON Y VIDALES, notari del Vendrell, en qual vila sigué estrenada, referintse l'obra á un assumpto que ha mogut molt de soroll en aquella localitat. La producció del Sr. Ramon y Vidales está escrita ab notable correcció.

RATA SABIA.

MA NINA

Jo 'n tinch una nina
de cós molt bufó,
de cara xamosa
y de cabells d'or;
sas dents semblan perlas
y estrelletas son
sos ullets xarrais;
l'estimo de cor,
y la petonejo
mil cops cada jorn.

Crech qu'ella m'estima,
puig no 'm diu un mot;
veig que quan la beso
ben bé qu'ella ho vol,
y quan jo trist ploro
crech que també plor';
si rich, riallera
m'apar veure jo
á la nina mia,
nina del meu cor.
No cal que s'alterin
si 'ls dich que ab mi dorm
aquesta nineta...
perque es de cartró.

AMAD... ODA

La senmana santa es la senmana de las iglesias, y en sa conseqüencia, pels teatros resulta escanyada.

Si alguna obra hi ha preparada espera bonament que toquin á aleluya per apareixer en escena. ¿Qué se 'n treuria d'estrenarse avuy per exemple, pera suspéndrela l'endemá durant l'espai de tres ó quatre dias?

Aixis es que, en rigor, casi podria prescindir de la present revista. No ho faig, al objecte de donar compte, no tant de lo que s'ha representat, sino de lo que 's prepara per Pasqua.

PRINCIPAL

Lo de sempre: *El rey que rabió*.

Dificilment deixarà aquest rey descendencia digna d'ell.

LICEO

Comensará la temporada demá passat ab l'*Otello* de Verdi, á càrrech de la Tetrassini, en Tamagno y en Blanchard.

Ja tenim, donchs, tela tallada per la senmana próxima.

LÍRICH

S'ha donat la tercera audició de la missa del mestre Giró, havent obtingut los mateixos aplausos que en las dos anteriors.

SEMANA SANTA.—(Dibux de J. Blanco Coris.)

Ja podéu passejar tota la terra
de ponent á llevánt;
professons tan brillants com á Sevilla
en lloch del món las fan.

Diumenje á la tarde concert á cárrech del jove pianista Sr. Granados. Quan comensá estava molt emocionat y un tant nerviós, sens dupte per haver de lluytar ab un piano que no era digne d'ell. Després se reanimá y alcansá un gran triunfo com á pianista y com á compositor. En tots dos aspectes sobresurt lo Sr. Granados.

CIRCO BARCELONÈS

Ab sarsueletas curtas, *chansonettes* y pantomimas, y sobre tot gracias als reduhits preus que regeixen, se veu cada tarde y nit molt animat aquest teatro, que tantas contrarietats ha sufert en lo temps que porta de vida.

Per passar un rato distret, res més apropósit que 'l *Circo* avuy.

ROMEA

Un parell de representacions de la *Passió* á cárrech del Sr. Riutort y res més.

Per dimars s' anuncia l' estreno del drama de Frederich Soler, titulat: *Barbaroja*.

L' anirém á veure.

TÍVOLI

Després de varias excursions pel pais de la *ópera* tot de un plegat se 'n entorná al *Pais de la olla*.

Aixís ha arribat á la Senmana Santa.

Per demá s' anuncia la representació de una producció cómic-hírica catalana, deguda al senyor Coll y Britapaja, y titulada: *La Mar*.

Ara sols falta que 's representi la *mar* de vegadas.

NOVEDATS

Per demá dissapte está anunciat l' estreno del melodrama *Caín*, original del conegut y aplaudit novelista Sr. Barrionuevo. En diversas ocasions hem fet present que teniam las millors noticias de aquesta obra. Avuy podém afegir que 's posa en escena havent pintat expressament per ella una decoració l' eminent escenógrafo Sr. Soler y Rovirosa.

No tindrà, donchs, res d' extrany que demá s' pli de gom á gom lo concorregut *Teatro de Novedats*.

* *

Divendres, dia 22 del corrent, tindrà lloch lo benefici del primer actor y director de la companyia, D. Antoni Tutau.

La funció que s' anuncia es de *primera*. Figura en lo programa com á *plut fort*, l' estreno de la comedia en tres actes *Los senyors de paper*, original del reputat escriptor D. Pompeyo Gener, y de la qual ne tenim molt bonas noticias, al qual seguirá l' estreno de *Las bodas de 'n Cirilo*, comedia en un acte, de costúms barceloninas, deguda á la ploma enjogassada del popular Emili Vilanova.

¿Benefici de 'n Tutau y dos estrenos d' obras d' autors de punta? Desde ara 'ns atrevim á assegurarho: plé segur.

CATALUNYA

Res de nou.

La sarsuela «*Apuntes del natural*» es una reproducció que dona lloch á lluhirse á las dos germanas Alba, á la Srta. Ferrero y als Srs. Ruíz, Palmada, Cerbón, Soler y Fernández.

De manera que lo bó y millor de la companyia pren part en la representació de aquesta obra tan divertida.

* *

Están en porta pera ser estrenadas las produccions tituladas: «*Antón Perulero*», «*Los vecinos del segundo*» y «*La una y la otra*».

De aquestas tres, la primera será posada en escena demá dissapte.

* *

Y ará, estimats lectors, desitjo de tot cor que 'l hi probi molt la mona de Pasqua.

N. N. N.

CONSELLS

Qui no sá piga que fer y tingui de menester pendre art, ofici, carrera ó bé un' altra ocupació, pot teni un xiquet d' espera y escoltarme ab atenció.

Al que dígui ab tó formal que ansía ocupá un lloch alt, ab gust li aconsellaré que fassi de *campané*.

Lo xicot de bona mena, que tot s' ho tira á l' esquena, pero qu' es bastant cridaire; será molt bó per *drapaire*.

Aquell qu' es amich del vici, enemich de tot ofici y sab fé 'l paper de sant; pot ser un bon *comediant*.

Minyó d' extranyas costums, que té 'l nas d' apaga llums y de cansarse tè por; pot fer d' *escolá major*.

Lo pobret que tot lo dia veurèu que truitas somnia; l' ofici que bé pot fer es l' ofici de *cuyner*.

Aquell qu' estant ple de tacas, s' entretè tallant casacas á tothom; lo gran pillastre podrá fer de fadri *sastre*.

Xicot qu' en tots sos vestits du solfas y es llarch de dits, crech jo qu' es cosa ben vista, que pot ser un bon *pianista*.

Aquell que varias vegadas gosa tirant llatinadas y lo que fa sab callá; será bó per *capellá*.

Al xicot que s' encaparra per tocar bé la guitarra, li puch dir que li convé fer l' ofici de *barbé*.

Al jove que ningú 'l guanya per corre, perque hi te manya, se li pot dir, sens temor, que tiri per *corredor*.

Jovenet que tot ho esguerra, que ré encerta y sempre s' erra; per ell, l' ofici millor, será lo de *serrador*.

L' home que sent taujanot, arreplega lo que pot y no vol rumiar gaire, podrá fer d' *escombriayre*.

Noy que, ab tot y tenir nyonya, sab pintar bé la cigonya com també pintar l' amor, pot sé un céebre *pintor*.

Aquell que sab lo que 's pesca y li plau pendre la fresca, crech qu' es just y de rahó que fassi de *pescadó*.

L' infelís que ab cara sería

diu que no tem la miseria
y ensenya las carns, no es bola:
pot ben ser *mestre d' escola*.

L' home mes tonto y mes burro
pro qu' es atreuit, molt curro
y per brincar té salero,
pot ser rich fent de *torero*.

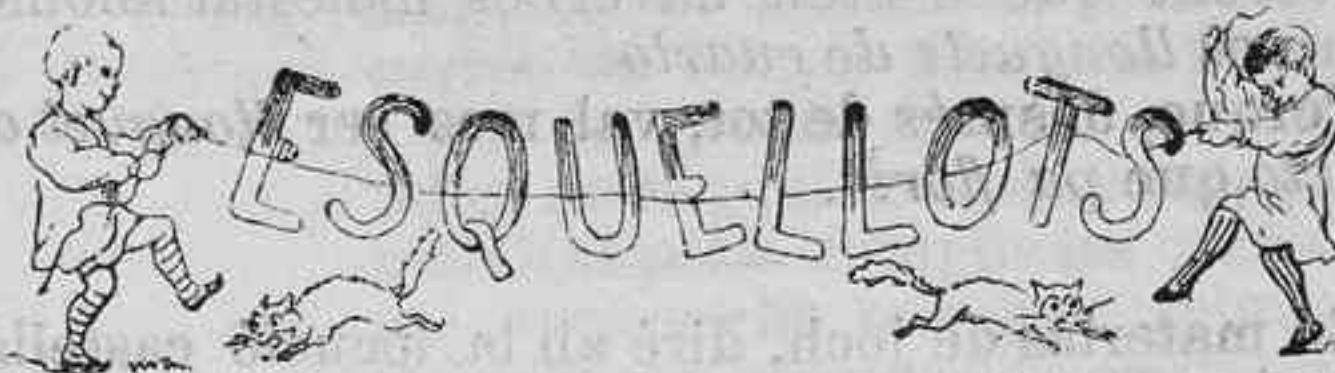
Aquell que moltas vegadas
se l' ha vist fent bastonadas,
ja tothom veurá ben bé
que pot ser *matalassé*.

Al que per sa mala sort
tot sovint carrega 'l mort,
puch dirli que algo pot ser
si 's posa á fer de *fosser*.

Y 'l peresós en excés
que dormint vol fer dinés,
pot ser, si es un poch trampista,
sonámbul ó *espiritista*.

Ja sab lo que te de fer
qui tingui de menester
pendre art, ofici, carrera
ó bé un' altra ocupació,
si tenint un xich d' espera
m' ha escoltat ab atenció.

FRANCISCO LLENAS.

Jo 'm figurava de bona fé que 'ls membres de la *Unió catalanista*, alló de reunir-se en Assamblea y discutir las bases de una Constitució catalana ho feyan per entretenir-se, per passá 'l temps, per distreure's y fins alguns dels mes aixerits per fer la brometa.

Ho creya aixís, si senyors... perque jo seré tot lo que vostés vulgan; pero mal pensat no ho soch, ni vull serho may.

Donchs ara confesso noblement lo méu error: al creure lo que creya, m' enganyava de mitj á mitj.

L' Assamblea de Manresa los catalanistas van ferla en serió.

*

Y tant es aixís que l' enfelis que buscant lo costat alegre de las cosas de aquest món se permet ferhi una mica de guassa, ja está ben llest.

La grey catalanista s' alborota, s' indigna, se li tira á sobre, farrenya, implacable, disposada á arrencarli la pell sense commiseració de cap mena.

Y es que tot lo del món se pot pendre en broma, tot, menos lo catalanisme.

¡No faltaria mes!

*

Dihém aixó á propósit de un article que publicava *La Renaixensa* de avuy fa vuit dias, rebatentse contra 'ls periódichs que han donat la nota cómica á propósit de la Assamblea manresana.

Lo diari del carrer de 'n Xuclá podia motejarlos ab lo nom de *Culs-d'olla*, expressió que dintre del catalanisme significa un dels insults mes grossos que poden dirigir-se á una persona.

Per un resto de compassió, sens dupte, s' ha contentat anomenantlos *Llonguets de cuarto*.

¡Llonguets de cuarto! Creguin que me 'n hi sentit.

Sobre tot quan hi comprés l' alcans de aquesta invectiva, expressada en lo párrafo final del article que diu així á la lletra:

«Aquesta serenitat de apreciació dels grans problemas polítichs fa anys que al catalanisme li ha val gut lo respecte dels que valen. Dels que res signifiquen no 'n sollicitém res. Prou pena tenen ells de tenir que arrossegar pel món una existencia tan neulida. De aquestos, cent no 'n fan dotzena. Son com los llonguets de cuarto que sols serveixen per torna.»

Es á dir: los llonguets de cuarto serveixen quan menos per afinar la pesada.

Firma l' article una P. y una A., total *Pa*.

Y aquestas inicials per sí solas, casi 'ns excusan de respondre al

COSTÚMS QUE 'S PERDEN

Manayas y cucurullas

— Ja ho veus, Nofre! — ¡Ja ho veus, Felis!
— ¡Quin bunyoll! — ¡Quina tristòl!
— ¡assar la senmana santa sense fer cap professòl!...

ignoscent que 's creu havernos molestat anomenantnos *llonguets de cuarto*.

Perque, després de tot, val mes ser *llonguet de cuarto* que *pa florit*.

En materias de joch, diré ab la locució castellana: *ni quito, ni pongo rey*.

Pero reproduhiré lo que diu un periódich local:

«A pesar de la recent circular del ministre recomenant la persecució del joch, si hem de atenirnos á algunas frasses cassadas al vol, á Barcelona 's juga molt.

«—Mil nou cents duros va posar.... fulano de tal á un set de bastos contra un rey,—sentirem dir fa dos dias.

«Y 's parlava de la cantitat enorme que á una certa casa li produheix lo tant per cent que cobra de lo que en ella 's juga.

«Y de la rapidés ab que caminan á la ruina coneguts tituls y apellidos que se senyalan com á *punts forts*.

«Y de que 'l dos per cent de las sumas atravessadas en l' espay de quatre mesos ha produhit á cert centre la cantitat de sis mil pessetas.

«Y de lo que 's cobra....

«Pero basta per avuy.

«Ja procurarém enterarnos bé, á veure si conseguim esquinjar lo vel.

«¿No podria dirnos alguna cosa *La Dinastia* sobre la exactitut ó inexactitut de aquests rumors?

«Ho dihém perque com no fa molt temps va rompre una llansa no sabém si contra 'l joch, per mes que hi ha qui suposa que va ser contra 'l Sr. Vivanco....

«Vaja, rés: que qui 'n va rompre una llavoras, pot rompren ara un' altra.»

*
* *

¡Vaya una tontería!

Qui que no siga molt ignoscent ha d' esperar que 'l periódich de la situació rompi una llansa, ni una canya tan sisquera!..

Certs rasgos de bravura no 's realisan sino quan certas pantorrillas senten formigó.... y aquesta formigó no se sent sino quan los gobernadors tractan de guanyar la partida al caciquisme.

Diu un periódich que 's nota á Barcelona alguna escassés de bitllets petits.

May ab mes rahó podrá dir lo *Banch d' Espanya*:

—Los petits se fan grans.

Ha vist ja la llum pública la nova obreta del celebrat escriptor festiu C. Gumá, titulada *Art de festejar*, ilustrada per M. Moliné.

Per ara sols dirém que es una humorada deliciosa y que está destinada á alcansar gran éxit. En lo pròxim número 'n parlarém ab la extensió que 's mereix.

La Diputació provincials' ha negat á accedir á la sollicitud del Foment de la cria caballar relativa á la concessió de un premi per las próximas carreras del mes de Maig.

En aquest punt la Diputació ha sigut mes correcta que l' Ajuntament, que ha concedit la meytat de las 6.000 pessetas que li demanavan.

Las carreras de caballs son festas de luxo, en las quals únicament prenen part las classes més encopetadas de la societat barcelonesa, per qual motiu los fondos de las corporacions públicas po-

den emplearse en altres objectes més beneficiosos ó favorables á la instrucció del poble.

En materias de caballs es precis *deixarlos corre*.

Los compte-correntistas del *Crédit espanyol* nombraren una comissió que 's presentá dilluns á las oficinas de aquesta societat expressant lo desitj de examinar los llibres.

Tan legitima pretenció li va ser negada.

Aquesta conducta de la Junta de govern contrasta ab la seguretad que 's donava als acreedors de que hi havia fondos per tot, y de que cobraria tothom.

¿Hi ha fondos y s' amagan 'ls llibres? Ara sí que poden dir que ja han cobrat.

En una corrida de toros celebrada á Nimes lo passat diumenje, van arribar á las mans los toeros espanyols ab los francesos.

¡No caldría sino que després haverse romput las relacions comercials entre Espanya y Fransa, acabessin per rompres també las relacions tauromáquicas!

Un detall sobre l' anarquista Ravachol.

Encare qu' es molt frestech y desanimat, com ho demostran dos ó tres assassinats que pesan sobre las sévas costellas, es un home que li agrada donarse coloret, y además es apassionat del *acordeón*.

Es una cosa extranya, pero digna de cridar l' atenció.

Son molts los criminals que de tots los instruments musicals prefereixen l' acordeón.

Y ara vagin á saber perqué.

Estém en plé periodo anarquista.

Y la veritat siga dita: l' anarquisme dóna lloch á algunas escenas ben cómicas.

Com per exemple:

Arriba á Port Bou un francés de cara farrenya, portant una gran barba.

Comensan los comentaris entre 'ls passatjers.— ¿Qui será? ¿Qui no será?

La veritat es que té cara sospitosa.

Tant sospitosa que crida també l' atenció dels carrabiners y guardas de punt á l' Aduana.

Los quals, apenas lo viatjer baixa del tren y 's dirigeix al restaurant á menjar alguna cosa, li posan la má al coll y l' agafan.... ¡per anarquista!

*
* *

No hi havia escapatoria. La cara 'l delatava.

Y las sospitas primitivas s' acabaren de confirmar, quan se vejé que aquella gran barbassa que li donava un aspecte tan tremebundo, era postissa.

L' home comensá á protestar.

Y declará qu' ell no era anarquista, sino un marit burlat que seguia las petjadas de la séva costella, la qual li havia fugit de casa en companyia de un tenorio.

—¿Y la barba postissa?—van preguntarli.

—Me la vaig posar—va respondre—perque aquells infames no 'm coneguessin.

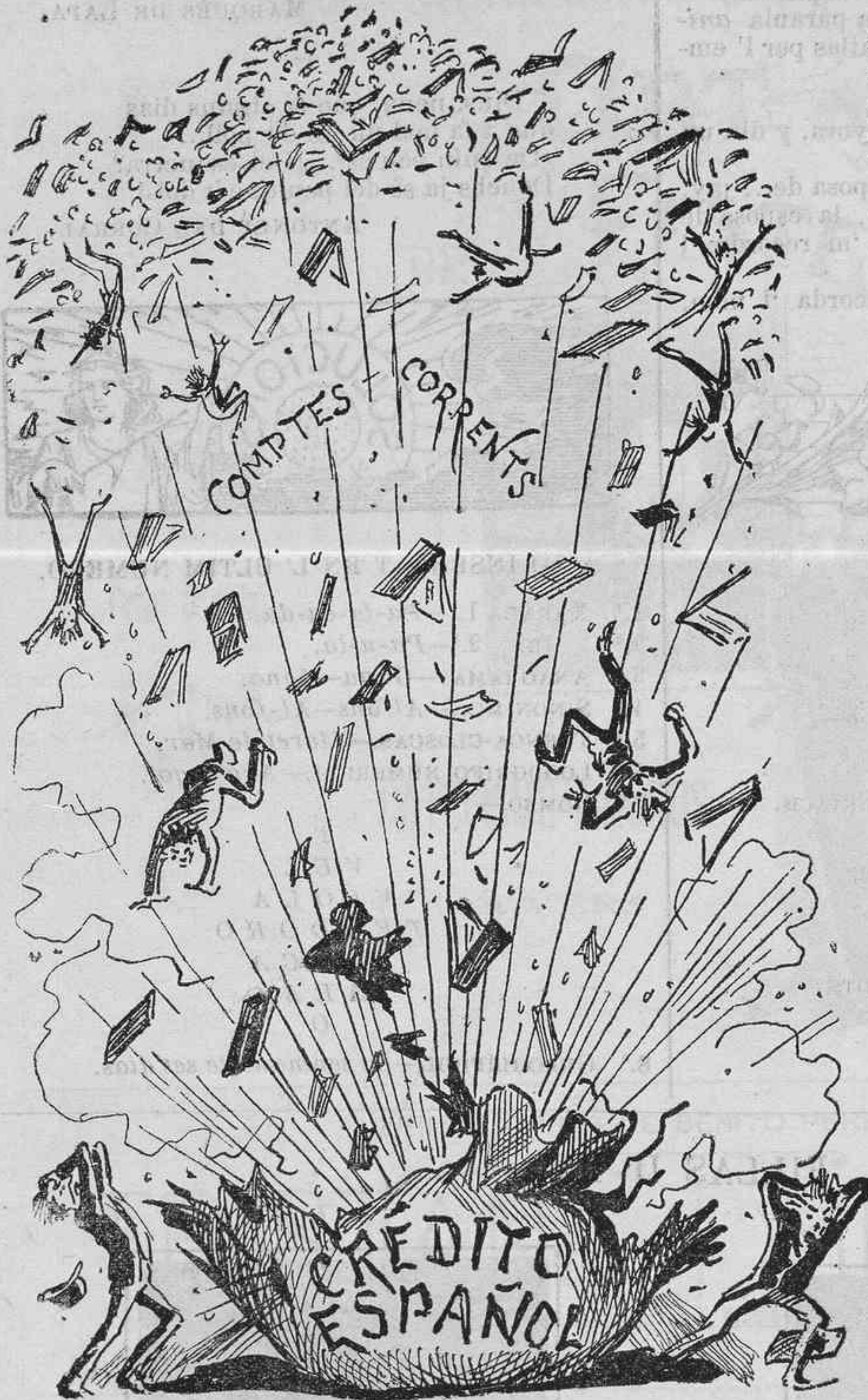
Tot quedava explicat. Aquell pobre infelis era incapás de tirar petardos: al contrari, 'ls hi tiravan á n' ell.

Aquells académichs de Sant Fernando que van venir á Barcelona á examinar la nostra Catedral, al últim han parit.

No podía esperarse menos d' ells.

Han parit un dictámen oposantse á la construc-

DINAMITA FINANCIERA

¡Y dirán dels anarquistas!
Si senyors, fan mal; corrent.
Pero ¡ves aquest *petardo*
si n' ha desgraciat de gent!

ció del cimbori que havia projectat lo conegut arquitecte Sr. Font.

Per aixó serveix l' Academia de Sant Fernando.

Per impedir que s' aixequin obras arquitectòniques que podrien tenir hermosas condicions de visualitat y per aprobar en cambi, nyaps com la fatxada de aquell mateix edifici.

A veure ara que farà D. Jaume, al considerar que l' Academia de Sant Fernando li deixa la catedral sense sombrero.

Dias endarrera assistirem al nou establiment de

mobles artistichs que 'ls Srs. A. Riquer y C.^a acaban de obrir en lo carrer de Claris, números 38 y 40.

En lo carrer de Lauria tenen lo taller en lo qual se treballa ab molta activitat pera cumplir los numerosos encàrrechs que han rebut los Srs. Riquer, alguns dels quals tenen verdadera importancia.

Se comprén que fentho tan bé com ho fan, las personas de gust acudin á tan hàbils industrials, més y més coneixent los primors artistichs que desplegan en lo séu art, com ho demostran los suntuosos mobles que vegerem exposats en l' establiment, y que res deixan que desitjar, ni per lo ben acabats, ni pel seu exquisit bon gust.

Felicitem als Srs. Riquer per sos progressos, y 'ls hi desitjem tota la prosperitat que 's mereixen.

En lo número extraordinari que publicarà demà *La Campana de Gracia* hi figuran además dels interessants retratos de Ravachol y del mosso del restaurant que va contribuir á la séva captura, dibuixos xispejants deguts á M. Moliné y Apeles Mestres, y un text variadíssim, consagrat en part á secundar la campanya electoral que l' eminent republicà Sr. Salmerón sosté en lo districte de las Aforas.

En conjunt: un número digne del crédito merescut que disfruta aquest popular periódich.

En lo *Circul anarquista* de Madrid, entre mitj de aquellas bombas de guarda-ropia s' hi ha trobat un folleto degut al *compañero Perdonnes*, que versa sobre un tema sumament interessant.

En efecte: hi ha en dit folleto un párrafo que «faculta á los compañeros para cederse sus respectivas mujeres siempre que lo crean conveniente.»

Y ara pregunto jo: ¿Sogras inclusive?

Perque en tal cas aquesta mostra no ja de anarquía, sino de colectivisme sexual, porta involucrat un inconvenient, que anula totas las ventatjas de la llibertat absoluta de cambis.

¿No están ab mí?

Ab motiu de la ley abolint la franquicia concedida á las empresas de ferrocarrils per introduhir material del extranger, s' ha fet públich un fet molt curiós.

La ley beneficiava únicament á las companyias de ferrocarrils: á las de tranvías, no.

Y succehi que molts ferrocarrils económichs, com per exemple 'l de Manresa á Berga, pèl mer fet de haver sollicitat la concessió ab lo titul de *tranvia*, no van poder obtenir la concessió de la franquicia.

En cambi 'l célebre marquès de Campos va construir un tranvia ab la dominació de *ferrocarril ab forza animal*, y la franquicia li va ser concedida.

Una mera qüestió de paraulas li bastá per obtenir un benefici que á alguns altres los hi havia sigut negat, per no haverse sapigut espavilar.

Tal vegada 'l govern, al llegir la paraula *animal*, va sentir unas poderosas simpatias per l' empresa del marquès de Campos.

Parlan dos individuos de una senyora, y diu un d' ells:

—No 'n coneixes d' altra: es la esposa de... ¡ay, ay! ara no 'm recorda com se diu... la esposa de un corredor de Bolsa... vaja, no 'm recorda 'l nom.

—Y bé: si es corredor y no 't recorda 'l nom, *deixa'l corre*.

Lo dia que 'm vaig casar,
anant de l' iglesia á casa,
ab lo trontolleig del cotxe
al cap vaig ferme una banya.

Conech jo que 'l primer fill
—y no hi haurá qui ho reprobí—
es la darrera estrabada
en lo llas del matrimoni.

FRANCESCH CRIACH.

Los bankers tenen pessetas,
los carruatjes tenen rodas,
certs polítichs tenen barra
y 'ls rectors tenen nebodas.

XANIGOTS.

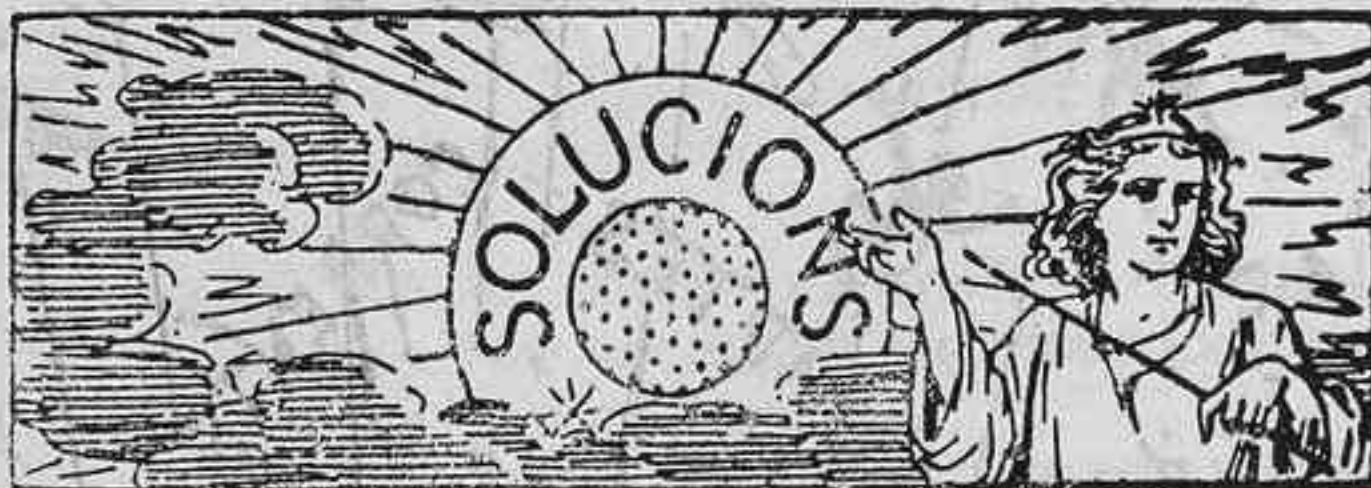
Si per costum al casarnos
m'han de tirá trona avall,

vull que al peu de la que 'm tirin
m' hi posin un matalàs.

MARQUÉS DE LAPA.

Dius, nena, que fa alguns dias
que 't fa mal un ull de poll...
¿De quin peu es?.. ¿Del esquerra?
Donchs ja sé del peu que 't dols!

ANTONET DEL CORRAL.

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NUMERO.

- 1.ª XARADA 1.ª—*Pa-ta-ca-da*.
- 2.ª ID. 2.ª—*Pa-u-la*.
- 3.ª ANAGRAMA.—*Gana—Agná*.
- 4.ª SINONIMIA.—*Alfons—Al-fons*.
- 5.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Lloret de Mar*.
- 6.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Armengol*.
- 7.ª ROMBO.—

T
V E L
V I O L A
T E O D O R O
L L O C A
A R A
O

- 8.ª GEROGLÍFICH.—*La senmana te set dias*.

FILLAS D' EVA

Vaja ¿han vist ulls com aquestos
tan vius y tan trapacès?...
Dias endavant se desitja al nou establiment de

Encare... que 'ls d' aquesta altra
¡tal vegada ho sont molt més!

LOPEZ-EDITOR, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona.—Correu - Apartat, número 2.

¡Ja ha sortit! ¡Ja ha sortit! ¡Obra nova! ¡Obra nova!

ORIGINAL
DE
C. GUMÀ

PREU: 2 rals

IL·LUSTRACIÓ
DE
M. MOLINÉ

PREU: 2 rals

CURT DE FESTEJAR

CATECISME AMOROS

EN VERS

ÚLTIMAS OBRAS DE BÉNITO PEREZ GALDÓS

TRISTANA

NOVELA CONTEMPORÁNEA

Un tomo en octavo. — Precio: 3 pesetas

REALIDAD

Drama en cinco actos y en prosa, arreglo de la novela del mismo título

Precio: 2 pesetas

EL PROBLEMA SOCIAL

Por NILO MARÍA FABRA

con un prólogo de

EMILIO CASTELAR

PRECIO: 3'50 PESETAS

Viaje de un Peregrino á Tierra Santa

Por mosén JACINTO VERDAGUER

Tomo 57 de la Biblioteca Selecta. — Precio: 0'50 céntimos

LO ROSARI DE L' AURORA

Per M. MOLINÉ y C. GUMÀ

Preu: 2 rals

Demá dissapte, dia 16, vigilia de Pascua, sortirà

Un magnífich número EXTRAORDINARI del popular periódich

LA CAMPANA DE GRACIA

Preu: 10 cénts } Tex variat y de actualitat. Dibuxos de A. Mestres y M. Moliné } Preu: 10 cénts.

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém d' estravios, no remetent ademés 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

TRENCA-CAPS

XARADAS

I

SEGUIDILLAS

Jo 't *prima-dos-tres-quarta*
noya pitera,
pensant que no tenias
tercera-tersa,
Per lo tant, noya,
ja vindrás á avisarme
quan siguis morta.

Prima-inversa qu' estimas
á un de la *goma*
que segóns ell s' explica
tè molts doblas,
Y *hu* cosa clara,
que com *hu* de la *goma*
vol... *enganxarte*.

Un *tres-dos* de Setembre
vegi una nina
ab qui sens cap reparo
m' hi casaria,
Lo que no 'm xoca
que hagi fet dinou mesos
de majordona.

Lo lèu promés *quart* dirme
fa quinze dias,
«A *tercera* xicota
li he vist las mitxas».
Y ell no pensava
que jo hi vist altres cosas
mes... *elevadas*.

Perque 't *prima-dos-tersa*
la que tú adoras,
voldrias desseguida
ferla ta esposa.
Mes ¡ay! jo penso
que si 't casas ab ella
portarás *cuernos*.

J. USÓN.

II

Ma *primera* es vegetal
part del cos es ma *segona*,
y es un poble ma *total*
un xich lluny de Barcelona.

ANTONET RIBAS.

MUDANSA

Vaig aná ab Mercé á ballá
y la nit varem passá
al *total* posat ab á.

Y ni jo ni la Mercé
vam queixarnos may, á fé,
de *total* posat ab é.

Feya un ayre, noy, tan fi,
que ni á n' ella ni á mi
se 'ns desfèu cap *tot* ab i.

Al ballar un rigodó
va *llamarnos* l' atenció
an cert jove *tot* ab ó.

Qui va ser molt importú
ab las noyas, puig va dú
tots los balls lo *tot* ab ú.

AGUILETA.

TRENCA CLOSCAS

ROSA ROS Y GREU
POLINYÁ

Formar ab aquestas lletras lo títul de una come-
dia catalana y l' nom del seu autor.

T. T. T.

ANAGRAMA

Un xicot qu' es fill de *Tot*
¡mireu si fou ben casual!
van tirarli quatre *tot*
y no van poder toca 'l.

D. BARTRINA Y C.

TERS DE SILABAS

· · · · ·
· · · · ·
· · · · ·

Primera ratlla vertical y horisontal: carrer de
Barcelona. — Segona: carrer de la Barceloneta. —
Tercera: carrer de Barcelona.

O. J. (á) LLAMINER

LOGOGRIFO NUMÉRICH

1 2 3 4 5 6 7 8 9.—Carrer de Barcelona.
1 4 9 6 7 4 5 4.—Nom de dona.
8 9 3 4 5 4 9.—Musich catalá.
1 4 8 5 5 4.—Eyna de cuynera.
1 4 5 5 4.—Carrer de Barcelona.
3 4 5 9.—Mineral.
1 8 7.—Part del cos.
1 2.—Vegetal.
5.—Consonant.

PAUHET DE LA CINTA.

GEROGLÍFICH

LO LO LO

S E F A N
S

REY NANO.

EMINENCIAS NACIONALS

—Antón ¿que 'm deixas lo puesto?
—¡Y ara! Fuig, noy; no pot sé.
—Es que jo... —Tractes son tractes:
¡vam quedar fins l' any que vé!

Barcelona.—A. López Robert, Impresor.—Asalto, 63